

נתן גלנט

אבימי, היה שווה להציק לך. איזה טור נפלא! תודה לך, איש יקר. בזכותך יצא לנו פעקל'ע מטורף השבוע

2 הודעות

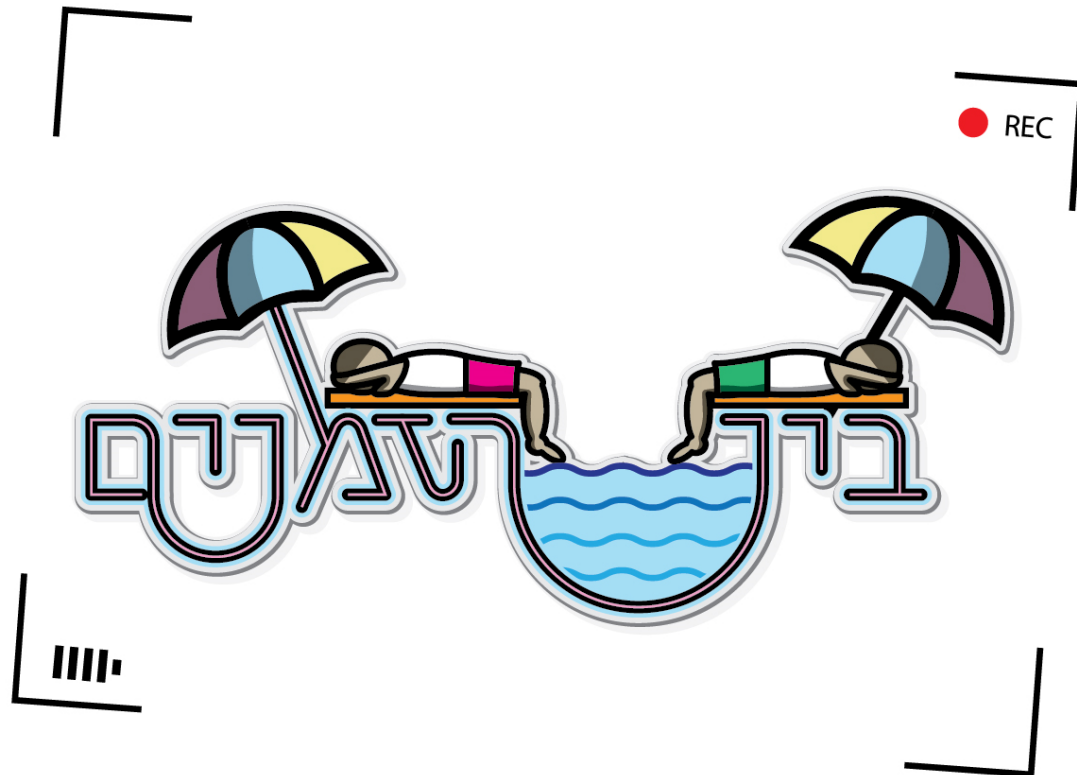
23 באוגוסט 2019 בשעה 13:43

נתן גלנט <a05174asd@gmail.com>
השב לי: a05174asd@gmail.com

[לקריאה בדפדפן](#)

להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל'ע

**פעקל'ע 46 - עם ישראל ממשיך לִבְנֵהזְמַן את
עצמו במרץ...
(חלק ראשון)**

עיצוב סטיקר ^ יונתן ליפשיץ

טרם נתחיל.

לפני מספר שבועות נכתב פה סיפור הומוריסטי אודות מורה מתמטיקה שלא היה ולא נברא בשם נפתלי מוזסון.

הסיפור המדומיין והתלוש שניסה לחקות את סגנונו של חיים ולדר, נכתב **בתום לב וללא כוונות זדון**.
ועם זאת, התברר לי בצער רב כי... יש אדם כזה. אמיתי.
למעשה, ככל הנראה יש רק נפתלי מוזסון אחד ויחיד בכל הארץ.

נפתלי מוזסון האמיתי הוא אדריכל מקצועי, מנוסה ומיומן, וגם איש מיוחד מאוד.
נפתלי מוזסון חביבי, אנא קבל את התנצלות הפעקל'ע על השימוש בשמך. זה היה משגה שנבע מטעות אנוש. אנא סלח לי.
שלך בידידות, נתן גלנט

קוראים רבים התלוננו כי הפעקל'ע מגיע חתוך. לצערי, הדבר נובע ממגבלה הקשורה לג'מייל. ניתן לפתור את הדבר בקלות ע"י פתיחה של תיבת דואר באאוטלוק קום. תיבת הדואר שם בנויה בצורה מוצלחת מאוד, ומבדיקה שעשיתי עולה שהפעקל'ע מגיע לשם באופן מלא.

[כאן אפשר לפתוח חשבון כזה](#)

[וכאן להכנס אליו](#)

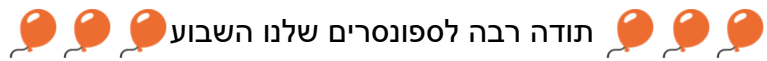
והשבוע:

• **סיפור מטלטל ועוצר נשימה, אותנטי; פרי עטו של אבימי! (כן, המחאה הזועמת עזרה)**

- מהנעשה והנשמע עם יקיר הפעקל'ע - **השף מאיר חיימובסקי**.
- **פרסומת לאיש העומד לשנות את ביתכם!** - וזו לא אמירה מוגזמת...
- **סיפור מאת גב' אחינועם שתחי'**, סיפור עם מסר, הרבה מסר.
- **טור לגברים בלבד**, פרי עטי, מלווה באיור מופלא מאת **הצייר והמאייר מר ישראל קיש!!!**
- **תגובות לפעקל'ע**, עם מקבץ **שמוליקים** מיוחד במינו.
- **תמר טל ממשיכה להתארח בעולם**, והשבוע מוגשת לכם יצירה ספרותית וישראלית מרנינה.
- **איגרת של ממש בדברי הסיום**.

ופה המקום להודות ולהודות לעשרות הקוראים והקוראות שטרחו והגיבו על הפעקאלאכים הקודמים.

הפידיבק שלכם קריטי להמשך דרכו של הפעקל'ע.

תודה רבה לספונסרים שלנו השבוע
תודה לאלעזר דוד ק' הנכבד והנעלה עד מאוד;
תודה רבה למרדכי דב ב' החשוב;
תודה לבנימין י' א' המסתורי;
תודה לישעיה אשר ז' הנכבד והנעלה עד מאוד;
תודה רבה לכולכם! בחרתם להשקיע את כספכם במקום מוצלח מאוד, מי יתן ורבים נוספים ילכו בעקבותיכם...
 שזה אומר: אם קראתם את הפעקל'ע ונהניתם ממנו. ממש ממש - מוזמנים לתמוך בו כספית.
 ויש אפילו כפתורים גדולים וצהובים כדי לעשות את זה:

תודה רבה על הפעקל'ע | PAYPAL

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

בכפתורים תוכלו לשלם סכום ככל העולה על רוחכם.
 התשלום כמובן הוא זכות בלבד, והוא יהפוך אתכם מסתם קוראים, לשותפים. לכולם שנהנים מהמוצר - ותומכים בו.

מנפלאות השף

ידידי השף מאיר חיימובסקי פרץ החוצה מהמטבח, זקנו מדובלל, כתפיו דוהרות קדימה, עיניו עויינות, ידיו אוחזות מצקת גדולה בנפח של סיר מרק ביתי, טעון בבורשט. קר.
 הוא רץ אליי, ונענע מולי את המצקת באיום. נמאס לי מכל מדורי הנשים בפעקל'ע, כך השף, לא השארת לגברים שום דבר לקרוא. בזמן האחרון כל הפעקל'ע שלך מלא ברגשות, דמעות,

סיפורים של וויבער'ס. אי אפשר ככה. הפעקל'ע הפך להיות מוצר משעמם כמו הספרים שאשתי קוראת.
הוא טועה, כמובן, אבל... הייתי בעמדה בעייתית, תחת איום בלתי קונבציונלי. האיום הלך והתמצק מעל ראשי.

מרק בורשט. קר. לאאא.

בסוף נשברתי, והודעתי על כניעה ללא תנאים. הבטחתי לו שהשבוע יהיה לפחות מדור אחד בשביל אנשים קשוחים, לגברים בלבד.

עוד לא סיימתי את ההבטחה, והשף כבר קירב לפי את המצקת המזעזעת, ואמר: פה גדול, כמו אריה. תטעם, יצא משהו משהו.
לא!

ידידי השף, התחננתי. מה צריך לעשות כדי להיפטר מהעונש, והוא לגם בעצמו בהנאה את מנת הבורשט, בלע אותה בשלימות, קינח בשיהוק פומפוזי, והבהיר: לא מדור אחד, **תביא לפחות שניים כאלו**. אחרת אתה צריך לגמור את כל הסיר.
לא!

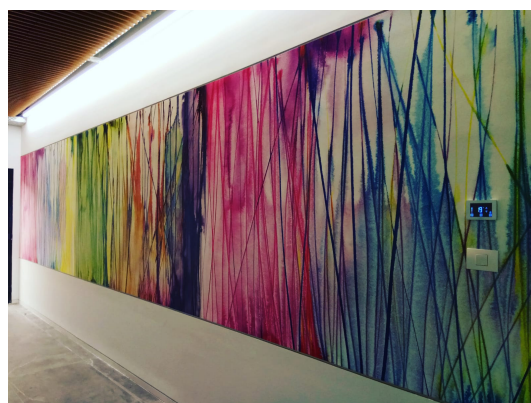
הבטחתי לו שכך אעשה, ובזאת ברחתי כמו משוגע. כי תגידו מה שתגידו, שווה לעשות הכל כדי לא לטעום מהבורשט של מאיר חיימובסקי. אומרים שאפילו הג'וקים יודעים להזהר.

לתגובות

ההמלצה שתקראו בשורות הבאות מגיעה לאחר שראיתי את העבודה של האיש, ו... נהניתי. עד הגג.
משם לכאן, קבלו פרסומת שעומדת לשנות את חייכם - - -

מעוניינים לחדש את ביתכם ולהעניק לו מראה ארמוני וקסום, ללא בניה ובאמצעות... **טפטים בלבד?**
אל תהססו לפנות עוד היום אל האומן לוי לרר!
האיש מדביק ומשווק טפטים מדהימים ומפעימים, ההופכים כל פינה בבית למקום מהאגדות....
וכמובן - אל תשכחו לציין שהגעתם מהפעקלע, כדי שתקבלו גם שירות מושלם, וגם הטבה מיוחדת.
levilerer@gmail.com | 0522661866

♥ לגעת בלב ♥ כותבת ומגישה: אחינועם קליין

ולמרות ההבטחה לשף, קבלו נא טור מרגש ומלמד מאת גב' קליין שתחי'.
קראו אותו גם אם אתם גברים; לא רק שלא תתחרטו - כנראה שגם תהנו עד הגג.
ואחרי שתתרככו קצת, תאזרו כוחות לקראת הטור המטלטל הבא אחריו, פרי עטו הדומעת של
אבימי.

קריאה נעימה!
נ"ג

בין הזמנים תשע"ט

שלום אחינועם.

רציתי לספר לך מקרה שקרה לי שממחיש את הכתוב 'הבא להיטהר מסייעין אותו'.
בתור אמא לבנים, חשוב לי מאד לדאוג על הקדושה והטהרה שלהם. שלא יראו דברים שאינם
ראויים, ושלא יחשפו לדברים שנוגדים את החינוך השמור והטהור שאנחנו משתדלים להעניק
להם.

ההתמודדות הגדולה מתחילה בבין הזמנים. הרבה מקומות טיול ובילוי נפסלים מהסיבה הזו.
באחד מימי בחופשה החלטנו לצאת לטיול משפחתי כמובן שכל מסלול עם מים וכדומה ירד
מהפרק. החלטנו ללכת על כיוון של ג'יפים או רכיבה על סוסים.

הילדים התרגשו מהטיול ואנחנו שמחנו לצאת איתם. אל אף שבלב היו לי חששות לא קלים.
הגענו למתחם הסוסים. שם פגשנו את גיל שהיה בעל המקום. הוא היה נחמד מאד והבטיח לנו
מסלול רכיבה אתגרי ומעניין.

גיל היה עסוק בטיפול בסוסים ליציאה כשאנחנו ישבנו בצלו של עץ בפאתי המתחם, מחכים
לצאת לדרך. רוח קלה נשבה על פנינו והפיגה מעט מהחם ששרר בחוץ.

ממרחק ראיתי אישה ונערה מתקרבות למתחם הסוסים. כשראיתי את האופן הבלתי צנוע שבו

הן היו לבושות, חשכו עיני.

ממקום מושבי יכולתי לשמוע את הדו שיח בינם לבין גיל. הוא הזמין אותן להצטרף איתנו למסלול וקרא להם להביא סוס נוסף מהביתן הסמוך. הלב שלי התכווץ פנימה בכאב. כל כך הרבה אני משתדלת ומתפללת למען הרוחניות של הילדים. הוצאתי מתיקי ספר תהילים קטן והתחלתי לקרא. בלב התחננתי לבורא עולם שישמור את ילדי מכל השפעה שלילית.

הספר נפתח בפרק ל"ב בתהילים.

"לדוד משכיל, אשרי נשוי פשע כסוי חטאה... נהפך לשדי בחרבוני קיץ סלה" תוך כדי קריאת הפרק ראיתי מזווית עיני את האישה מנסה לקדם את אחד הסוסים לכיוון השיירה המרכזית אך הסוס מסרב לזוז ממקומו. "גיל", שמעתי אותה קוראת בקול "הוא לא זז!" גיל הלך לסייע לה ואני המשכתי לקרא: "על זאת התפלל כל חסיד... רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו..." אז הגעתי למילים שהדהימו אותי:

"אל תהיו כסוס, כפרד אין הבין, במתג ורסן עדיו לבלום בל קרב אליך" הסוס המשיך התעקש לעמוד במקומו ולא לזוז. "עזוב" שמעתי את הנערה אומרת, "בא נלך, גם ככה חם לי. גיל, עזוב את הסוס העקשן הזה..."

גיל קרא לנו להתחיל במסלול, הנשים עזבו, ואני נשמת לרווחה. סגרתי את הספר הקדוש כשמילות הפרק האחרונות מרננות על שפתי: "שמחו בה' וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב"

*

אמרה הכותבת:

אם יש לכם סיפור אמיתי שקרה לכם או שנגע בלבבכם שילחו אותו אלי. אשמח לערוך אותו ולפרסם בשינוי פרטים כמובן. האימייל שלי: gmail.com@4151453

לתגובות

שאהיד הפרחים | אבימי

הערה קריטית.

בניגוד לחומרים אחרים שכתב אבימי, הסיפור הבא הינו אמיתי, והתרחש בדיוק כמתואר. הסיפור לא קל לקריאה, והוא נוגה ונוגע ללב.

וללא כל ציניות אוסיף ואומר: אבימי, אשריך.

חשבנו שאתה צייר, גילינו שאתה גם סופר מחונן.

חשבנו שאתה רק צייר וסופר, ועכשיו אנחנו מגלים שאתה... בעל חסד ענק. איזה לב.

יברכך ה' ית"ש בכל משאלות לבך לטובה ולרצון, אמן.

נ"ג

כשאתה נכנס למקום שבו לילדים יש סרטון, הריח בכלל כמו במונית. מתוק ושווה, פחות ריח, יותר על גבול הנוזל. אבל זה טוב. זה מטשטש את איכות ההגיון שלך. אתה מבין את זה רק כשאתה יוצא משם. כשאתה יוצא ממקום שבו אימה היא נורמלית, אתה מרגיש את השמש. אתה נושם את האויר שונה, והמוניות בכניסה לבית החולים תפלות, וחסרות טעם טוב. כמו זבובים על פנים של תינוק.

פעם בשבוע אני מתנדב לבוא למחלקת אשפוז יום אונקולוגית ילדים, ולצייר לילדים שם. בהתחלה חשבתי שאני עושה את זה כי צריך לתרום למדינה. כן כן, מה יש. אתה בחדר גדול גדול, ויש בו אנשים שצריכים עזרה. אז תעזור, נג'ז. אבל אז הפנמתי שזו גישה חלולה, כי האני של בחור חרדי לא מורכב מהערך הזה. המניע הזה שם, כי אנחנו מצטטים את מי שחושב שסדר היום שלנו חסר ומיותר. אז הפסקתי להשתמש בזה כמניע. ניסיתי משהו אחר. אלטרואיזם. הו הו הו, כמה אני טוב. טוב ומיטיב וגדול ופס קול הרואי, והילוך איטי ושיער סמיך ומבע חודר בנעימות. כעעעעען. לא.

אני עושה את זה כי אני צריך להרגיש את האימה נכנסת אלי, ויוצאת. כאילו יוצאת. זהו.

אז אני בא, ומצייר. מקבל אסמס מהרכזת של עזר מציון, מפנה את החברותא לשעה וחצי, אורז תיק, נוסע, חונה, הולך, לוחץ, עולה, נכנס, יושב, מחייך, מצייר, הולך. אני יודע שהאימפקט שנשאר שם הוא של שמחה, והילד זורח כשנשאר לו היד הנייר עם הילד חבורת תריג, או סופרמן, או ציור שלו מרביץ לגוש שחור וכתוב למטה יוסי מנצח את המחלה, רפואה שלמה, מאבימי. לא ממעיט מהחווייה. זה נפלא, וכואב, וחי יותר.

אבל לפעמים זה מורכב, ומוזר. כמו ביום רביעי האחרון.

האחות שמכירה אותי כבר, ולא מסתכלת עלי במבט של 'זה דבר שצריך לצאת מכאן חת שתיים', היא עדינה. והיא ישישה פראית ונשמה טהורה, נוגה ושתלטנית, שהנכדים שלה הם הדרך שלה להסביר לך המון דברים על החיים. איך אתה מצייר יפה! תראה לי! יאאאא, הנכד שלי בלה בלה בלה בלה בלה בלה וגם הנכדה בלה בלה. ואז מחליפה שקית חומר לבן ומזויע לילד בן 7, ומסתכלת בעיניים של האבא, ואומרת בקולי קולות שהיום הכימו בטעם ענבים נגמר, ונשאר רק הטעם של המישימיש. אחות באונקולוגית ילדים, נו. היא כבר לקחה ממני ציורים לעמדת אחות, בטענה שהם הצחיקו אותה, ומאז אנחנו חברים.

אז עדינה באה אלי ישר כשנכנסתי ואמרה לי שהילד שהיה אמור להיות היום לא הרגיש טוב, אז הוא לא בא. שתבינו. אבל, לחשה לי עדינה, מצטודדת לידי, כמשת"פית במחנה פליטים, לך שם למיטה שמונה, יש שם ילד שמה שצריך עידוד. הם פה לבד, ואין הרבה מבקרים, ולך תהיה נחמד.

בדרך כלל קשה לי עם ילדים "חדשים". המצב כל כך מורכב. זה כמו להכנס לתא של טייס במטוס שאיבד שליטה, ולהתחיל לנסות כפתורים סתם ככה. אבל עדינה יודעת מה היא עושה. אז עושים.

יושבת שם אשה. וילד בן 6 בישיבה מזרחית, מחובר לשקית של זוועה כתומה. אשה מטופחת. רעלה. רעלה סביב הראש, לגמרי. באופן של ישיבה על כסא אפשר לזהות חינוך, והשכלה. ויש את שניהם. הילד בשלב של הבלי שיער ועיניים חודרות, כהות. הערבית המהירה נפסקת, ושניהם מסתכלים עלי, אברך שמנמן וממשקף, תיק עקום על כתף אחת, בלוק ציור ביד, ועט מקפצץ בין אצבעות. לעזאזל, עדינה, מה עכשיו. בדרך כלל אני מגיע כירורגית, לילדים חרדים, שמבקשים את זה ספציפית, ומותאמים לזה, ומוכנים לזה. ועכשיו עדינה, נו.

אני מחייך חיוך, בטוח שנראה די מוזר, ומתיישב לידם. עברית? אני שואל את הכיוון של האשה. היא עונה, אנגלית. אינגליש איז אוקיי. אוקיי.

איי אם אייברהם, איי אם אן אילוסטרייטור אנד קרטוניסט, אנד איי אם היר טו דו סאם קרטונס טו דה נייס בוי היר.

היא קצת מופתעת, ושואלת, יו אר פרום דה הוספיטול?

נו, אי אם פרום עזר מציון, אני עונה. אחרי שהיא לא מבינה, אני ממשיך, איי אם א וולונטיר, איטס אן אירגוניזישן דדקייט טו מייק סיק פיפל הפי. אה, היא עושה, ובערך מקבלת את הסיטואציה.

ערבית מהירה, היא מסבירה לילד בערבית את מה שניסחתי באנגלית של חסר ליבה שכמוני. הילד מסתכל אלי עיניים שחורות. אני מציע לכיון את הסקצ'בוק, הפנקס שלי שמלא איורים משונים, חסידים שמנים, גיבורי על שמבשלים קוגל, חבורת תריג בורחת מהק.ג.ב, כאלה דברים שמצחיקים ילדים בדרך כלל. האמא לוקחת בזהירות. הם מדפדפים והוא מחייך פתאום, מצביע על משהו שהצחיק אותו.

אווה, קליק.

אני אומר, את יכולה להגיד לו שהוא יכול לבקש איזה ציור שהוא רוצה. היא אומרת לו. הוא מסתכל ולא יודע להתמקד על משהו. ילד בן 6 כולה. אני שולף טקטיקות: תגידי לו, מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול? מה הכי מגניב בעולם? בדרך כלל מגיעה התשובה, כבאי. שוטר. אחד אמר לי פעם "אופה", ולא הסביר למה.

האמא חייכה ושאלה את הילד. הוא ענה לה משהו. היא הרימה גבה מצוירת, והסמיקה עד עגבניותיות.

מה, שאלתי. היא צחקה, עשתה פרצוף מוזר והתנערה קצת. מה, שאלתי כמו מטומטם. הוא אמר, והסמיקה עוד קצת, שהוא רוצה להיות שאהיד. אוקיי.

הוא מסתכל עלי ועיניים שחורות, ומחכה שאני יצייר משהו, שוכח מהכימו, וזה השלב שאני אמור להתחיל לצייר, ולהיות ממש מצחיק. אני מתחיל לצחוק, כי אין לי משהו אחר להגיב. כי, שאהיד, נו.

מה זה שאהיד, אני שואל אותו. היא מתרגמת, עדיין נבוכה ומשועשעת לגמרי.

הילד עונה, היא מתרגמת. זה מישו שמעניש את מי שלא מאמין לאללה, ועושה טוב למי שכן מאמין לאללה.

אני הופך דף בסקצ'בוק, ואומר לה, אז בואו נצייר שאהיד שעושה טוב למי שכן מאמין לאללה. והיא מנהנהנת, ומתרגמת, והילד מהנהן, ומנחה אותי, כמו ילד, כמו ילד בן 6 בכל מקום בעולם, לאט ועם מבט חולמני: שתהיה כאפיה, שיהיה גבוה, שיהיה לו שפם, והוא מחלק בקלאווה. וילדים מביאים לו פרחים. ואני מצייר כמו לכל ילד, והוא מסתכל משתאה בקווים שנצרים על הדף, ומחייך ומהנהן כשאני שואל אותו אם אני מצייר נכון. הוא מקיא פעמיים תוך כדי התהליך, אבל רוצה שאמשיך. אני מסיים את העבודה, תולש את הדף, כותב למטה באנגלית בי וול, אייברהם. ומביא לילד. הוא מבסוט, ומראה לאמא שלו, והיא אומרת תודה, ואני קם ואומר גמלוני פיל גוד, מיי גוד בי וויס יו.

בדרך החוצה לא מצאתי את עדינה האחות, ולא יכלתי להגיד לה כלום.

ויצאתי החוצה מבית החולים, לשמש הירושלמית ולמוניות שרבות על חולים שיוצאים הביתה, ולרכב בחניון. והרחוב זרם מכוניות שנסעו למקומות רגילים, במהירות רגילה.

לתגובות

ועד פה חלק ראשון!
רק נחת, חדווה ושמחה.
חכו לחלק הבא, הוא הולך ומשתבח:

נתן גלנט
ng054ng@gmail.com

להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל"ע

כל הזכויות שמורות ל'פעקל"ע של נתן', ונחמד מצידכם שאתם טורחים לקרוא את האותיות הקטנות האלו

אתם יכולים להסיר את עצמכם, (למרות שמדובר במעשה מטופש ביותר, רק אומר) כאן:
[unsubscribe from this list](#).

והנה מגיע השלב לנופף לשלום...

בי ביי...

להתראות...

רגע, עוד משהו.

אך קודם כל, הנה הכפתורים הקדושים שכמעט אסור לכם לדלג עליהם:

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

תודה רבה על הפעקל'ע | PAYPAL

ועכשיו ככה.

זוכרים את הסחיטה משבוע שעבר?

ובכן, השבוע הצטרפו אלינו מספר זעום של ... 6 קוראים חדשים בלבד.
 כיום יש לנו 950 מנויים. שזה... אממ... לא נעים, אבל רחוק מאוד מהיעד.
 אז זכרו:

אם תרצו לקבל בעוד שלוש שבועות את ההנחיות לקיפול תרגנול האוריגמי המיוחד - לכו לעבוד

קשה.

היעד הבא שלנו צריך להיות... 1307 מנויים.

ועד לפה בעניין הסחיטה פושעת, ועכשיו נעבור לנושא כבד. רציני.

*

כולם אוהבים וידויים, בואו לא נכחיש. ההנאה הקטנה הזו שיש לנו בקריאה, תחושת השובע הנובעת מהצצה גנובה לחיים של הזולת... כיף כיף כיף.

לפני כמה שנים הייתה תקופה מעניינת. הייתי אז פעיל בפורום אינטרנטי - לא להאמין על מה אנחנו מבזבזים את החיים - ופתאום צצה שם יום אחד גברת כלשהי בשם בדוי, וסיפרה לכל העולם ואשתו בצורה הכי גלויה וחושפנית את תלאותיה בחיים. שיתוף רגשי כזה, חצי אינטימי. משהו בסגנון: אני שמנה, וסובלת, ואף אחת לא אוהבת אותי, ואמא שלי ככה, ובעלי ככה, וחמותי תמיד אומרת לי ככה,

ואני לוקחת כדורים נגד מחלת נפש, ואני אומללה נורא.

היא הוסיפה וכתבה את משפט המחץ: אני מוכרת פה באתר בשם שלי, ופתחתי ניק (-כינוי לשם משתמש אינטרנטי) כפול כדי שלא יזהו אותי...

אחחח. כל כך הרבה אנשים נכנסו לקרוא ולעקוב אחרי הווידוי שם. איזה כייף לגלות פיסה מהחיים של השני, את כל האמת המדממת - ובלי מאמץ. מהכורסה בסלון.

בעקבותיה, עוד ועוד נשים הלכו בדרך הזו. פתחו להן שמות של משתמשים חדשים, וחשפו את כל החיים שלהן בלי שום חשש מזיהוי.

הן נהנו עד הגג, קיבלו המון "אוי, מסכנה" והרבה "וואי וואי, איך כואב הלב", ובלי סוף "כל הכבוד לך על האומץ..."

רגע, והן לא היו לבד; גם הקוראים, הגולשים, נהנו עד הגג. כי כמו שאמרנו, יש לכולנו בלב איזה יצר מציצני, איזה דחף סקרני שלא יודע שובעה. והדחף ההוא כל כך שמח לקרוא חומרים אישיים של מישהו אחר. לשמוע על החיים שלו.

זו גם הסיבה, להערכתי, שסדרת ספרים מסויימת, מלאת סבל וייסורים מחליאים, כל כך הצליחה בציבור שלנו. כולם יודעים שהסיפור המתואר בה מדומיין לגמרי, אבל הסדרה נושאת אופי אמיתי מאוד, רגשי, חושפני, כל כולו מציצני והתמסכנותי, כך שאי אפשר להתאפק ולא לקרוא את הסבל. אכלו לי, שתו לי, אני נורא מסכן/ה. רחמים!!!

בכל מקרה, לגבי הפורום. בסופו של דבר מישהו שם התעשת ועצר את מגיפת הווידויים והיללות, ואיכשהו העניינים שם נרגעו.

*

בעולם בחוץ התופעה קיימת בהרבה יותר. ובשם מלא ואמיתי. כמעט בכל יום עולה לרשת פוסט (-מכתב / הודעה) מאת ידוען כזה או אחר, שמספר בטון חשאי על חייו האמיתיים. זה תמיד נפתח באותם מילים. "לאחר לבטים של שנים החלטתי לכתוב את..." ואז מגיע מגילה בסגנון: זה פגע בי כשהייתי בגיל שש, זה עשה לי ככה, ההוא אמר לי ככה, אני בעל נטייה לא טובה לדברים כאלו וכאלו. בכל פעם שאני רואה את הפוליטיקאי ההוא נשבר לי הלב כשאני מזכר בהתנהגות שלו כלפיי. הבנתם את הסגנון.

הפלא הוא, שלמרות שבמבט ראשון האנשים האלו נתפסים בעינינו כאמיצים, מדובר במצב הפוך. באנשים שלא מצליחים להתמודד עם הבעיות שלהם בצורה נורמלית, ללכת לאנשי מקצוע, ללמוד איך לשאת את הבעיה הפרטית שלהם, ללמוד לחיות איתה. במקום זאת, הם בוחרים בדרך הכי קלה ומזמינה - לספר עליה לכל העולם ואשתו, ולקבל בתמורה המוני "וואי וואי" מתנשמים ומעריכים. וככה גם לא היינו צריכים לפתור את הבעיה, וגם קיבלנו סוג של הסכמה ציבורית שאנחנו נורא מסכנים.

ולאן כל האגרת הזו לוקחת אותנו?

פשוט ביותר. עמדתי לילל לכם היום על צרותי הפרטיות, כן, ממש חשבתי לכתוב לכם המון המון מילים כמה אני אומלל - ואני לא, שיהיה ברור, אבל ממש כיף להתמסכן - ואז ניסיתי לנתח למה זה כל כך מהנה. ההשתפכות הזו. אחחח. היא ממש מענגת. מכך נולדה האגרת שאותה קראתם עד עכשיו.

זה בעצם המסר שלנו לשבוע זה, נראה לי. אפילו לא מסר, אולי נכנה אותו רק בתור 'מסרון'. או אפילו 'מסרונצ'יק'.

*

מצד שני, פטור בלא כלום אי אפשר, אז הנה קצת תלונות, ברשותכם.
בכמעט עשור הזה שחלף לו מאז שהתגרשתי, כבר ארע כמה וכמה פעמים שכמעט סגרתי. כמעט כמעט.

כבר קרה שהיה באוויר ריח של ווארט - אני בטוח שאתם מבינים את התחושה הזו - ובסוף העסק התבטל, התפוגג, התאדה.

ושלא תחשבו שיש איזה סוד באוויר, או שלד מקרקש בארון, או כלב שקבור איפשהו, זה פשוט לא קרה. איכשהו. שמיימי. ואת זה לא אני אומר, אלא אנשים משכמם ומעלה, יהודים של צורה שהלכתי לשמוע את חוכמתם ותבונתם.

העצוב / משעשע הוא, שהסיבות לדחיה הן לפעמים כל כך... מוזרות.
אני זוכר שפעם אחת העסק היה סגור כמעט לגמרי, או לפחות היה בכיוון חיובי מאוד, ונפגשנו כמה וכמה פעמים, וכל אחד מאיתנו ערך את הטונות בירורים שערך, ואז השידוך כולו ירד. כלומר, התפורר לאיטו. במשך שבועות ארוכים לא שמעתי מילה. משגע, נכון?
כאילו, כמה זמן כבר אפשר להתלבט? יומיים? שבוע? שבועיים?...

אחרי בערך חודש נגמרה לי היכולת לשאת את העינוי הסיני הזה, והרמתי טלפון לשדכנית. שאלתי / דרשתי ממנה. לכי אל פלונית, תתבעי ממנה תשובה. כן או לא. גמרנו. ככה אי אפשר. חודש שלם כבר עבר מאז הפגישה האחרונה!

טוב, אתם מנחשים איך זה נגמר. השידוך ירד.

מה שמעניין הוא... הסיבה.

הנה מה שהמועמדת אמרה, ציטוט: "אני לא יכולה להתחתן עם הראשון שמציעים לי אחרי שהתגרשתי, אפילו שממש נחמד לנו ביחד. אני צריכה להרגיש שהייתי בשוק, שבדקתי, שהייתי קצת בשידוכים..."

אז היא התארכה עם הבא שהציעו לה אחריי.

*

ואיכשהו, אתם יודעים, הדברים מצטברים. עוד פעם ועם פעם, ובסופו של דבר, עם השנים, אחרי כמה מקרי כמעט-כמעט כאלו, פשוט תמה ונגמרה לי היכולת הזו להתחיל מאפס. לשמוע פרטים ראשוניים על פלונית, לברר עליה, לתת מספרים לבירורים, לצאת לפגישת שידוך כל כך לא אמיתית - פגישות שידוך, לפחות הראשונות שבהן, הן פשוט מנותקות לגמרי, סוג של העמדת פנים פתטית ששני הצדדים שותפים לה מרצון - ואז לראות אם יש התאמה, ולהקשר, ולהקשר, ולדבר, ולהכיר - ואז הכל נגמר.

קשה לי. אני ממש מסכן!

((במחשבה שניה, תנסו גם לילל, לא תאמינו כמה זה מספק))

לתגובות

This email was sent to natangalantt@gmail.com
why did I get this? unsubscribe from this list update subscription preferences
הפעקל"ע של נתן · 1 · 1 · 1 Israel

23 באוגוסט 2019 בשעה 17:08

נתן גלנט <natangalant@gmail.com>
אל: יוחנן וינגרטן <sv0527650977@gmail.com>

----- Forwarded message -----

מאת: נתן גלנט <a05174asd@gmail.com>

Date: יום ו', 23 באוג' 2019 ב-13:44

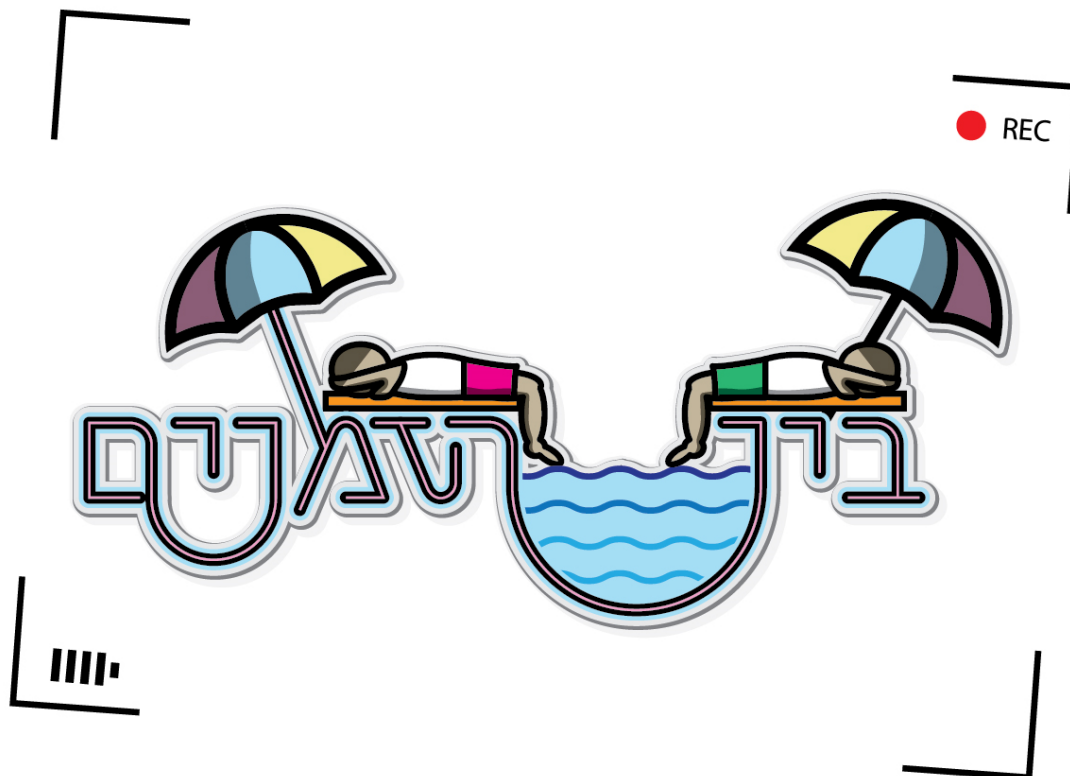
Subject: אבימי, היה שווה להציק לך. איזה טור נפלא! תודה לך, איש יקר. בזכותך יצא לנו פעקל"ע מטורף השבוע

To: <natangalantt@gmail.com>

[לקריאה בדפדפן](#)

להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל"ע

פעקל"ע 46 - עם ישראל ממשיך לִבְנֵהזְמַן את
עצמו במרץ...
(חלק ראשון)

עיצוב סטיקר ^ יונתן ליפשיץ

טרם נתחיל.

לפני מספר שבועות נכתב פה סיפור הומוריסטי אודות מורה מתמטיקה שלא היה ולא נברא בשם נפתלי מוזסון.

הסיפור המדומיין והתלוש שניסה לחקות את סגנונו של חיים ולדר, נכתב **בתום לב וללא כוונות זדון**.
ועם זאת, התברר לי בצער רב כי... יש אדם כזה. אמיתי.
למעשה, ככל הנראה יש רק נפתלי מוזסון אחד ויחיד בכל הארץ.

נפתלי מוזסון האמיתי הוא אדריכל מקצועי, מנוסה ומיומן, וגם איש מיוחד מאוד.
נפתלי מוזסון חביבי, אנא קבל את התנצלות הפעקל'ע על השימוש בשמך. זה היה משגה שנבע מטעות אנוש. אנא סלח לי.
שלך בידידות, נתן גלנט

קוראים רבים התלוננו כי הפעקל'ע מגיע חתוך. לצערי, הדבר נובע ממגבלה הקשורה לג'מייל. ניתן לפתור את הדבר בקלות ע"י פתיחה של תיבת דואר באוטלוק קום. תיבת הדואר שם בנויה בצורה מוצלחת מאוד, ומבדיקה שעשיתי עולה שהפעקל'ע מגיע לשם באופן מלא.

[כאן אפשר לפתוח חשבון כזה](#)

[וכאן להכנס אליו](#)

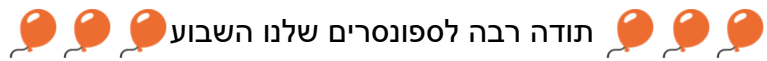
והשבוע:

• סיפור מטלטל ועוצר נשימה, אותנטי; פרי עטו של אבימי! (כן, המחאה הזועמת עזרה)

- מהנעשה והנשמע עם יקיר הפעקל'ע - **השף מאיר חיימובסקי**.
- **פרסומת לאיש העומד לשנות את ביתכם!** - וזו לא אמירה מוגזמת...
- **סיפור מאת גב' אחינועם שתחי'**, סיפור עם מסר, הרבה מסר.
- **טור לגברים בלבד**, פרי עטי, מלווה באיור מופלא מאת **הצייר והמאייר מר ישראל קיש!!!**
- **תגובות לפעקל'ע**, עם מקבץ **שמוליקים** מיוחד במינו.
- **תמר טל ממשיכה להתארח בעולם**, והשבוע מוגשת לכם יצירה ספרותית וישראלית מרנינה.
- **איגרת של ממש בדברי הסיום**.

ופה המקום להודות ולהודות לעשרות הקוראים והקוראות שטרחו והגיבו על הפעקאלאכים הקודמים.

הפידבק שלכם קריטי להמשך דרכו של הפעקל'ע.

תודה רבה לספונסרים שלנו השבוע
תודה לאלעזר דוד ק' הנכבד והנעלה עד מאוד;
תודה רבה למרדכי דב ב' החשוב;
תודה לבנימין י' א' המסתורי;
תודה לישעיה אשר ז' הנכבד והנעלה עד מאוד;
תודה רבה לכולכם! בחרתם להשקיע את כספכם במקום מוצלח מאוד, מי יתן ורבים נוספים ילכו בעקבותיכם...
 שזה אומר: אם קראתם את הפעקל'ע ונהניתם ממנו. ממש ממש - מוזמנים לתמוך בו כספית.
 ויש אפילו כפתורים גדולים וצהובים כדי לעשות את זה:

תודה רבה על הפעקל'ע | PAYPAL

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

בכפתורים תוכלו לשלם סכום ככל העולה על רוחכם.
 התשלום כמובן הוא זכות בלבד, והוא יהפוך אתכם מסתם קוראים, לשותפים. לכולם שנהנים מהמוצר - ותומכים בו.

מנפלאות השף

ידידי השף מאיר חיימובסקי פרץ החוצה מהמטבח, זקנו מדובלל, כתפיו דוהרות קדימה, עיניו עויינות, ידיו אוחזות מצקת גדולה בנפח של סיר מרק ביתי, טעון בבורשט. קר.
 הוא רץ אליי, ונענע מולי את המצקת באיום. נמאס לי מכל מדורי הנשים בפעקל'ע, כך השף, לא השארת לגברים שום דבר לקרוא. בזמן האחרון כל הפעקל'ע שלך מלא ברגשות, דמעות,

סיפורים של וויבער'ס. אי אפשר ככה. הפעקל'ע הפך להיות מוצר משעמם כמו הספרים שאשתי קוראת.
הוא טועה, כמובן, אבל... הייתי בעמדה בעייתית, תחת איום בלתי קונבציונלי. האיום הלך והתמצק מעל ראשי.

מרק בורשט. קר. לאאא.

בסוף נשברתי, והודעתי על כניעה ללא תנאים. הבטחתי לו שהשבוע יהיה לפחות מדור אחד בשביל אנשים קשוחים, לגברים בלבד.

עוד לא סיימתי את ההבטחה, והשף כבר קירב לפי את המצקת המזעזעת, ואמר: פה גדול, כמו אריה. תטעם, יצא משהו משהו.
לא!

ידידי השף, התחננתי. מה צריך לעשות כדי להיפטר מהעונש, והוא לגם בעצמו בהנאה את מנת הבורשט, בלע אותה בשלימות, קינח בשיהוק פומפוזי, והבהיר: לא מדור אחד, **תביא לפחות שניים כאלו**. אחרת אתה צריך לגמור את כל הסיר.
לא!

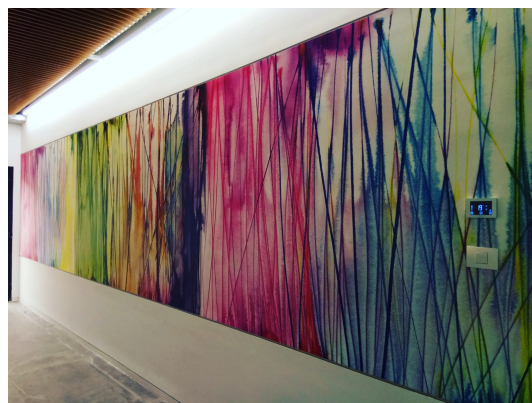
הבטחתי לו שכך אעשה, ובזאת ברחתי כמו משוגע. כי תגידו מה שתגידו, שווה לעשות הכל כדי לא לטעום מהבורשט של מאיר חיימובסקי. אומרים שאפילו הג'וקים יודעים להזהר.

לתגובות

ההמלצה שתקראו בשורות הבאות מגיעה לאחר שראיתי את העבודה של האיש, ו... נהניתי. עד הגג.
משם לכאן, קבלו פרסומת שעומדת לשנות את חייכם - - -

מעוניינים לחדש את ביתכם ולהעניק לו מראה ארמוני וקסום, ללא בניה ובאמצעות... **טפטים בלבד?**
אל תהססו לפנות עוד היום אל האומן לוי לרר!
האיש מדביק ומשווק טפטים מדהימים ומפעימים, ההופכים כל פינה בבית למקום מהאגדות....
וכמובן - אל תשכחו לציין שהגעתם מהפעקלע, כדי שתקבלו גם שירות מושלם, וגם הטבה מיוחדת.
levilerer@gmail.com | 0522661866

♥ לגעת בלב ♥ כותבת ומגישה: אחינועם קליין

ולמרות ההבטחה לשף, קבלו נא טור מרגש ומלמד מאת גב' קליין שתחי'.
קראו אותו גם אם אתם גברים; לא רק שלא תתחרטו - כנראה שגם תהנו עד הגג.
ואחרי שתתרככו קצת, תאזרו כוחות לקראת הטור המטלטל הבא אחריו, פרי עטו הדומעת של
אבימי.

קריאה נעימה!

נ"ג

בין הזמנים תשע"ט

שלום אחינועם.

רציתי לספר לך מקרה שקרה לי שממחיש את הכתוב 'הבא להיטהר מסייעין אותו'.
בתור אמא לבנים, חשוב לי מאד לדאוג על הקדושה והטהרה שלהם. שלא יראו דברים שאינם
ראויים, ושלא יחשפו לדברים שנוגדים את החינוך השמור והטהור שאנחנו משתדלים להעניק
להם.

ההתמודדות הגדולה מתחילה בבין הזמנים. הרבה מקומות טיול ובילוי נפסלים מהסיבה הזו.
באחד מימי בחופשה החלטנו לצאת לטיול משפחתי כמובן שכל מסלול עם מים וכדומה ירד
מהפרק. החלטנו ללכת על כיוון של ג'יפים או רכיבה על סוסים.

הילדים התרגשו מהטיול ואנחנו שמחנו לצאת איתם. אל אף שבלב היו לי חששות לא קלים.
הגענו למתחם הסוסים. שם פגשנו את גיל שהיה בעל המקום. הוא היה נחמד מאד והבטיח לנו
מסלול רכיבה אתגרי ומעניין.

גיל היה עסוק בטיפול בסוסים ליציאה כשאנחנו ישבנו בצלו של עץ בפאתי המתחם, מחכים
לצאת לדרך. רוח קלה נשבה על פנינו והפיגה מעט מהחם ששרר בחוץ.

ממרחק ראיתי אישה ונערה מתקרבות למתחם הסוסים. כשראיתי את האופן הבלתי צנוע שבו

הן היו לבושות, חשכו עיני.

ממקום מושבי יכולתי לשמוע את הדו שיח בינם לבין גיל. הוא הזמין אותן להצטרף איתנו למסלול וקרא להם להביא סוס נוסף מהביתן הסמוך. הלב שלי התכווץ פנימה בכאב. כל כך הרבה אני משתדלת ומתפללת למען הרוחניות של הילדים. הוצאתי מתיקי ספר תהילים קטן והתחלתי לקרא. בלב התחננתי לבורא עולם שישמור את ילדי מכל השפעה שלילית. הספר נפתח בפרק ל"ב בתהילים.

"לדוד משכיל, אשרי נשוי פשע כסוי חטאה... נהפך לשדי בחרבוני קיץ סלה" תוך כדי קריאת הפרק ראיתי מזווית עיני את האישה מנסה לקדם את אחד הסוסים לכיוון השיירה המרכזית אך הסוס מסרב לזוז ממקומו. "גיל", שמעתי אותה קוראת בקול "הוא לא זז!" גיל הלך לסייע לה ואני המשכתי לקרא: "על זאת התפלל כל חסיד... רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו..." אז הגעתי למילים שהדהימו אותי: "אל תהיו כסוס, כפרד אין הבין, במתג ורסן עדיו לבלום בל קרב אליך" הסוס המשיך התעקש לעמוד במקומו ולא לזוז. "עזוב" שמעתי את הנערה אומרת, "בא נלך, גם ככה חם לי. גיל, עזוב את הסוס העקשן הזה..." גיל קרא לנו להתחיל במסלול, הנשים עזבו, ואני נשמת לרווחה. סגרתי את הספר הקדוש כשמילות הפרק האחרונות מרננות על שפתי: "שמחו בה' וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב"

*

אמרה הכותבת:

אם יש לכם סיפור אמיתי שקרה לכם או שנגע בלבבכם שילחו אותו אלי. אשמח לערוך אותו ולפרסם בשינוי פרטים כמובן. האימייל שלי: gmail.com@4151453

לתגובות

שאהיד הפרחים | אבימי

הערה קריטית.

בניגוד לחומרים אחרים שכתב אבימי, הסיפור הבא הינו אמיתי, והתרחש בדיוק כמתואר. הסיפור לא קל לקריאה, והוא נוגה ונוגע ללב.

וללא כל ציניות אוסיף ואומר: אבימי, אשריך.

חשבנו שאתה צייר, גילינו שאתה גם סופר מחונן.

חשבנו שאתה רק צייר וסופר, ועכשיו אנחנו מגלים שאתה... בעל חסד ענק. איזה לב.

יברכך ה' ית"ש בכל משאלות לבך לטובה ולרצון, אמן.

נ"ג

כשאתה נכנס למקום שבו לילדים יש סרטון, הריח בכלל כמו במונית. מתוק ושווה, פחות ריח, יותר על גבול הנוזל. אבל זה טוב. זה מטשטש את איכות ההגיון שלך. אתה מבין את זה רק כשאתה יוצא משם. כשאתה יוצא ממקום שבו אימה היא נורמלית, אתה מרגיש את השמש. אתה נושם את האויר שונה, והמוניות בכניסה לבית החולים תפלות, וחסרות טעם טוב. כמו זבובים על פנים של תינוק.

פעם בשבוע אני מתנדב לבוא למחלקת אשפוז יום אונקולוגית ילדים, ולצייר לילדים שם. בהתחלה חשבתי שאני עושה את זה כי צריך לתרום למדינה. כן כן, מה יש. אתה בחדר גדול גדול, ויש בו אנשים שצריכים עזרה. אז תעזור, נג'ז. אבל אז הפנמתי שזו גישה חלולה, כי האני של בחור חרדי לא מורכב מהערך הזה. המניע הזה שם, כי אנחנו מצטטים את מי שחושב שסדר היום שלנו חסר ומיותר. אז הפסקתי להשתמש בזה כמניע. ניסיתי משהו אחר. אלטרואיזם. הו הו הו, כמה אני טוב. טוב ומיטיב וגדול ופס קול הרואי, והילוך איטי ושיער סמיך ומבע חודר בנעימות. כעעעעען. לא.

אני עושה את זה כי אני צריך להרגיש את האימה נכנסת אלי, ויוצאת. כאילו יוצאת. זהו.

אז אני בא, ומצייר. מקבל אסמס מהרכזת של עזר מציון, מפנה את החברותא לשעה וחצי, אורז תיק, נוסע, חונה, הולך, לוחץ, עולה, נכנס, יושב, מחייך, מצייר, הולך. אני יודע שהאימפקט שנשאר שם הוא של שמחה, והילד זורח כשנשאר לו היד הנייר עם הילד חבורת תריג, או סופרמן, או ציור שלו מרביץ לגוש שחור וכתוב למטה יוסי מנצח את המחלה, רפואה שלמה, מאבימי. לא ממעיט מהחווייה. זה נפלא, וכואב, וחי יותר.

אבל לפעמים זה מורכב, ומוזר. כמו ביום רביעי האחרון.

האחות שמכירה אותי כבר, ולא מסתכלת עלי במבט של 'זה דבר שצריך לצאת מכאן חת שתיים', היא עדינה. והיא ישישה פראית ונשמה טהורה, נוגה ושתלטנית, שהנכדים שלה הם הדרך שלה להסביר לך המון דברים על החיים. איך אתה מצייר יפה! תראה לי! יאאאא, הנכד שלי בלה בלה בלה בלה בלה בלה וגם הנכדה בלה בלה. ואז מחליפה שקית חומר לבן ומזויע לילד בן 7, ומסתכלת בעיניים של האבא, ואומרת בקולי קולות שהיום הכימו בטעם ענבים נגמר, ונשאר רק הטעם של המישימיש. אחות באונקולוגית ילדים, נו. היא כבר לקחה ממני ציורים לעמדת אחות, בטענה שהם הצחיקו אותה, ומאז אנחנו חברים.

אז עדינה באה אלי ישר כשנכנסתי ואמרה לי שהילד שהיה אמור להיות היום לא הרגיש טוב, אז הוא לא בא. שתבינו. אבל, לחשה לי עדינה, מצטודדת לידי, כמשת"פית במחנה פליטים, לך שם למיטה שמונה, יש שם ילד שמה שצריך עידוד. הם פה לבד, ואין הרבה מבקרים, ולך תהיה נחמד.

בדרך כלל קשה לי עם ילדים "חדשים". המצב כל כך מורכב. זה כמו להכנס לתא של טייס במטוס שאיבד שליטה, ולהתחיל לנסות כפתורים סתם ככה. אבל עדינה יודעת מה היא עושה. אז עושים.

יושבת שם אשה. וילד בן 6 בישיבה מזרחית, מחובר לשקית של זוועה כתומה. אשה מטופחת. רעלה. רעלה סביב הראש, לגמרי. באופן של ישיבה על כסא אפשר לזהות חינוך, והשכלה. ויש את שניהם. הילד בשלב של הבלי שיער ועיניים חודרות, כהות. הערבית המהירה נפסקת, ושניהם מסתכלים עלי, אברך שמנמן וממשקף, תיק עקום על כתף אחת, בלוק ציור ביד, ועט מקפצץ בין אצבעות. לעזאזל, עדינה, מה עכשיו. בדרך כלל אני מגיע כירורגית, לילדים חרדים, שמבקשים את זה ספציפית, ומותאמים לזה, ומוכנים לזה. ועכשיו עדינה, נו.

אני מחייך חיוך, בטוח שנראה די מוזר, ומתיישב לידם. עברית? אני שואל את הכיוון של האשה. היא עונה, אנגלית. אינגליש איז אוקיי. אוקיי.

איי אם אייברהם, איי אם אן אילוסטרייטור אנד קרטוניסט, אנד איי אם היר טו דו סאם קרטונס טו דה נייס בוי היר.

היא קצת מופתעת, ושואלת, יו אר פרום דה הוספיטול?

נו, אי אם פרום עזר מציון, אני עונה. אחרי שהיא לא מבינה, אני ממשיך, איי אם א וולונטיר, איטס אן אירגוניזישן דדקייט טו מייק סיק פיפל הפי. אה, היא עושה, ובערך מקבלת את הסיטואציה.

ערבית מהירה, היא מסבירה לילד בערבית את מה שניסחתי באנגלית של חסר ליבה שכמוני. הילד מסתכל אלי עיניים שחורות. אני מציע לכיון את הסקצ'בוק, הפנקס שלי שמלא איורים משונים, חסידים שמנים, גיבורי על שמבשלים קוגל, חבורת תריג בורחת מהק.ג.ב, כאלה דברים שמצחיקים ילדים בדרך כלל. האמא לוקחת בזהירות. הם מדפדפים והוא מחייך פתאום, מצביע על משהו שהצחיק אותו.

אוה, קליק.

אני אומר, את יכולה להגיד לו שהוא יכול לבקש איזה ציור שהוא רוצה. היא אומרת לו. הוא מסתכל ולא יודע להתמקד על משהו. ילד בן 6 כולה. אני שולף טקטיקות: תגידי לו, מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול? מה הכי מגניב בעולם? בדרך כלל מגיעה התשובה, כבאי. שוטר. אחד אמר לי פעם "אופה", ולא הסביר למה.

האמא חייכה ושאלה את הילד. הוא ענה לה משהו. היא הרימה גבה מצוירת, והסמיקה עד עגבניותיות.

מה, שאלתי. היא צחקה, עשתה פרצוף מוזר והתנערה קצת. מה, שאלתי כמו מטומטם. הוא אמר, והסמיקה עוד קצת, שהוא רוצה להיות שאהיד. אוקיייי.

הוא מסתכל עלי ועיניים שחורות, ומחכה שאני יצייר משהו, שוכח מהכימו, וזה השלב שאני אמור להתחיל לצייר, ולהיות ממש מצחיק. אני מתחיל לצחוק, כי אין לי משהו אחר להגיב. כי, שאהיד, נו.

מה זה שאהיד, אני שואל אותו. היא מתרגמת, עדיין נבוכה ומשועשעת לגמרי.

הילד עונה, היא מתרגמת. זה משהו שמעניש את מי שלא מאמין לאללה, ועושה טוב למי שכן מאמין לאללה.

אני הופך דף בסקצ'בוק, ואומר לה, אז בואו נצייר שאהיד שעושה טוב למי שכן מאמין לאללה. והיא מנהנהנת, ומתרגמת, והילד מהנהן, ומנחה אותי, כמו ילד, כמו ילד בן 6 בכל מקום בעולם, לאט ועם מבט חולמני: שתהיה כאפיה, שיהיה גבוה, שיהיה לו שפם, והוא מחלק בקלאווה. וילדים מביאים לו פרחים. ואני מצייר כמו לכל ילד, והוא מסתכל משתאה בקווים שנוצרים על הדף, ומחייך ומהנהן כשאני שואל אותו אם אני מצייר נכון. הוא מקיא פעמיים תוך כדי התהליך, אבל רוצה שאמשיך. אני מסיים את העבודה, תולש את הדף, כותב למטה באנגלית בי וול, אייברהם. ומביא לילד. הוא מבסוט, ומראה לאמא שלו, והיא אומרת תודה, ואני קם ואומר גמלוני פיל גוד, מיי גוד בי וויס יו.

בדרך החוצה לא מצאתי את עדינה האחות, ולא יכלתי להגיד לה כלום.

ויצאתי החוצה מבית החולים, לשמש הירושלמית ולמוניות שרבות על חולים שיוצאים הביתה, ולרכב בחניון. והרחוב זרם מכוניות שנסעו למקומות רגילים, במהירות רגילה.

לתגובות

ועד פה חלק ראשון!
רק נחת, חדווה ושמחה.
חכו לחלק הבא, הוא הולך ומשתבח:

נתן גלנט
ng054ng@gmail.com

להצטרפות למועדון היוקרתי של מקבלי הפעקל"ע

כל הזכויות שמורות ל'פעקל"ע של נתן', ונחמד מצידכם שאתם טורחים לקרוא את האותיות הקטנות האלו

אתם יכולים להסיר את עצמכם, (למרות שמדובר במעשה מטופש ביותר, רק אומר) כאן:
[unsubscribe from this list](#).

והנה מגיע השלב לנופף לשלום...

בי ביי...

להתראות...

רגע, עוד משהו.

אך קודם כל, הנה הכפתורים הקדושים שכמעט אסור לכם לדלג עליהם:

פרטי בנק | תודה רבה על הפעקל'ע

תודה רבה על הפעקל'ע | PAYPAL

ועכשיו ככה.

זוכרים את הסחיטה משבוע שעבר?

ובכן, השבוע הצטרפו אלינו מספר זעום של... 6 קוראים חדשים בלבד.
 כיום יש לנו 950 מנויים. שזה... אממ... לא נעים, אבל רחוק מאוד מהיעד.
 אז זכרו:

אם תרצו לקבל בעוד שלוש שבועות את ההנחיות לקיפול תרגנול האוריגמי המיוחד - לכו לעבוד

קשה.

היעד הבא שלנו צריך להיות... 1307 מנויים.

ועד לפה בעניין הסחיטה פושעת, ועכשיו נעבור לנושא כבד. רציני.

*

כולם אוהבים וידויים, בואו לא נכחיש. ההנאה הקטנה הזו שיש לנו בקריאה, תחושת השובע הנובעת מהצצה גנובה לחיים של הזולת... כיף כיף כיף.

לפני כמה שנים הייתה תקופה מעניינת. הייתי אז פעיל בפורום אינטרנטי - לא להאמין על מה אנחנו מבזבזים את החיים - ופתאום צצה שם יום אחד גברת כלשהי בשם בדוי, וסיפרה לכל העולם ואשתו בצורה הכי גלויה וחושפנית את תלאותיה בחיים. שיתוף רגשי כזה, חצי אינטימי. משהו בסגנון: אני שמנה, וסובלת, ואף אחת לא אוהבת אותי, ואמא שלי ככה, ובעלי ככה, וחמותי תמיד אומרת לי ככה,

ואני לוקחת כדורים נגד מחלת נפש, ואני אומללה נורא.

היא הוסיפה וכתבה את משפט המחץ: אני מוכרת פה באתר בשם שלי, ופתחתי ניק (-כינוי לשם משתמש אינטרנטי) כפול כדי שלא יזהו אותי...

אחחח. כל כך הרבה אנשים נכנסו לקרוא ולעקוב אחרי הווידוי שם. איזה כייף לגלות פיסה מהחיים של השני, את כל האמת המדממת - ובלי מאמץ. מהכורסה בסלון.

בעקבותיה, עוד ועוד נשים הלכו בדרך הזו. פתחו להן שמות של משתמשים חדשים, וחשפו את כל החיים שלהן בלי שום חשש מזיהוי.

הן נהנו עד הגג, קיבלו המון "אוי, מסכנה" והרבה "וואי וואי, איך כואב הלב", ובלי סוף "כל הכבוד לך על האומץ..."

רגע, והן לא היו לבד; גם הקוראים, הגולשים, נהנו עד הגג. כי כמו שאמרנו, יש לכולנו בלב איזה יצר מציצני, איזה דחף סקרני שלא יודע שובעה. והדחף ההוא כל כך שמח לקרוא חומרים אישיים של מישהו אחר. לשמוע על החיים שלו.

זו גם הסיבה, להערכתי, שסדרת ספרים מסויימת, מלאת סבל וייסורים מחליאים, כל כך הצליחה בציבור שלנו. כולם יודעים שהסיפור המתואר בה מדומיין לגמרי, אבל הסדרה נושאת אופי אמיתי מאוד, רגשי, חושפני, כל כולו מציצני והתמסכנותי, כך שאי אפשר להתאפק ולא לקרוא את הסבל. אכלו לי, שתו לי, אני נורא מסכן/ה. רחמים!!!

בכל מקרה, לגבי הפורום. בסופו של דבר מישהו שם התעשת ועצר את מגיפת הווידויים והיללות, ואיכשהו העניינים שם נרגעו.

*

בעולם בחוץ התופעה קיימת בהרבה יותר. ובשם מלא ואמיתי. כמעט בכל יום עולה לרשת פוסט (-מכתב / הודעה) מאת ידוען כזה או אחר, שמספר בטון חשאי על חייו האמיתיים. זה תמיד נפתח באותם מילים. "לאחר לבטים של שנים החלטתי לכתוב את..." ואז מגיע מגילה בסגנון: זה פגע בי כשהייתי בגיל שש, זה עשה לי ככה, ההוא אמר לי ככה, אני בעל נטייה לא טובה לדברים כאלו וכאלו. בכל פעם שאני רואה את הפוליטיקאי ההוא נשבר לי הלב כשאני נזכר בהתנהגות שלו כלפיי. הבנתם את הסגנון.

הפלא הוא, שלמרות שבמבט ראשון האנשים האלו נתפסים בעינינו כאמיצים, מדובר במצב הפוך. באנשים שלא מצליחים להתמודד עם הבעיות שלהם בצורה נורמלית, ללכת לאנשי מקצוע, ללמוד איך לשאת את הבעיה הפרטית שלהם, ללמוד לחיות איתה. במקום זאת, הם בוחרים בדרך הכי קלה ומזמינה - לספר עליה לכל העולם ואשתו, ולקבל בתמורה המוני "וואי וואי" מתנשמים ומעריכים. וככה גם לא היינו צריכים לפתור את הבעיה, וגם קיבלנו סוג של הסכמה ציבורית שאנחנו נורא מסכנים.

ולאן כל האגרת הזו לוקחת אותנו?

פשוט ביותר. עמדתי לילל לכם היום על צרותי הפרטיות, כן, ממש חשבתי לכתוב לכם המון המון מילים כמה אני אומלל - ואני לא, שיהיה ברור, אבל ממש כיף להתמסכן - ואז ניסיתי לנתח למה זה כל כך מהנה. ההשתפכות הזו. אחחח. היא ממש מענגת. מכך נולדה האגרת שאותה קראתם עד עכשיו.

זה בעצם המסר שלנו לשבוע זה, נראה לי. אפילו לא מסר, אולי נכנה אותו רק בתור 'מסרון'. או אפילו 'מסרונצ'יק'.

This email was sent to natangalantt@gmail.com

why did I get this? [unsubscribe from this list](#) [update subscription preferences](#)

הפעקל"ע של נתן · 1 · 1 · 1 Israel

--

[להצטרפות לרשימת התפוצה](#)